

Fehér László: Röhrig Géza költő 1999, olaj, vászon, 200 x 140 cm

Mezey Katalin
Gondoltad volna valaha?
(Röhrig Géza új versei)

– Gondoltad volna valaha? – kérdezte a Nagy Kitüntetés átvételét követően, mosolyogva, de mintha még mindig kételkedve.

Kicsit bizonytalanul néztem rá, és bizonytalanul is mondtam:

– Igen.

Nem tudom, elhitte-e.

Nehéz így, utólag bebizonyítani, hogy igaz ez az „igen”. Nem is akarom. Akik ismerjük és szeretjük, az elmúlt évtizedekben megtanultuk, hogy vele mindig történik valami rendkívüli. Sosem olyasmi, ami emberi ésszel előre elgondolható lenne. Vele mindig olyan végletes dolgok történtek, hogy ma szinte már természetesnek vesszük, ha egyik nap a Himalája tetejéről kapunk tőle üzenetet, és azon könnyezünk, hogy ilyen magasra jutott, másik nap pedig halljuk, hogy azonnal keresni kell valakit, aki ki tudja menteni őt az oroszok verméből.

Az azonban időközben is mindig tudható, de legalábbis sejthető volt, hogy ha a kiszámíthatatlan közbe nem lép, és el nem sodorja, előbb-utóbb a maga teljességében kivirágzik a tehetsége. Azok a vonások, amelyek jellemzik – a hűség, a kitartó szeretet és a fáradhatatlan szolgálat –, meg kellett, hogy hozzák a maguk gyümölcsét. Legfőképp

pedig az, hogy élete be van kötve az Úristenhez. Mondhatni „K-vonalon” tartja vele a kapcsolatot, ebben sem ismeri a lehetetlent.

Legújabb verseskötete jóval több, mint ígéret: azt mutatja, hogy nem csak a filmművészetben volt képes kiemelkedő teljesítményre, de költőként is nagyot lépett előre, a magyar líra magaslatai felé. Tizenöt évnyi New York-i tartózkodás után is – amikor odakint a szeretteivel sem tud magyarul beszélni – versei úgy szólnak az anyanyelvén, mintha soha ki sem tette volna a lábát itthonról:

az árkok mozaikosra repesztették arcát
 'megért gabonája vagyok én Istennek'

(...)

'nem tudom kiváltani a gyűrűm a zálogból
 így meg' mutatja föl csupasz kezét

'röstellek az uramhoz kimenni a temetőbe'

(annus ángyi)

Sorsa grafikájának nagyon mélyek és nagyon magasak az amplitúdói. De a hegymászókat is csak a meghódított csúcsok magassága érdekli, még ha a poklokat is meg kellett járniuk ahhoz, hogy felérjenek.

